

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 24 czerwca 2004 r.

w sprawie C-278/02 (wniosek Berufungssenat I der Region Linz bei der Finanzlandesdirektion für Oberösterreich o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Herbert Handlbauer GmbH ⁽¹⁾

(Rolnictwo — Wspólna organizacja rynków — Wołowina i cielęcina — Refundacja wywozowa — Zwrot niesłusznie pobranych kwot — Postępowanie w sprawie nieprawidłowości — Art. 3 rozporządzenia (WE, Euratom) nr 2988/95 — Skutek bezpośredni — Okres przedawnienia — Przerwanie biegu przedawnienia)

(2004/C 201/06)

(Język postępowania: niemiecki)

(Tłumaczenie robocze; tłumaczenie ostateczne zostanie opublikowane w „Zbiorze Orzeczeń Trybunału”)

W sprawie C-278/02, mającej za przedmiot skierowany do Trybunału, na mocy art. 234 WE, przez Berufungssenat I der Region Linz bei der Finanzlandesdirektion für Oberösterreich (Austria) wniosek o wydanie, w ramach postępowania z powództwa Herbert Handlbauer GmbH, orzeczenia w trybie prejudycjalnym w przedmiocie wykładni art. 3 ust.1 rozporządzenia nr 2988/95 (WE, Euratom) Rady z dnia 18 grudnia 1995r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich. (Dz. U. L 312, str.1), Trybunał (druga izba), w składzie C.W.A. Timmermans, prezes izby, J.-P. Puissochet, J.N. Cucha Rodrigues oraz R. Schintgen (sprawozdawca) i N. Colneric, sędziowie, rzecznik generalny: A. Tizzano, sekretarz: M. Múgica Arzamendi, główny administrator, wydał w dniu 24 czerwca 2004 r. wyrok, który zawiera następujące rozstrzygnięcie:

- 1) Art. 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich jest bezpośrednio stosowany w Państwach Członkowskich, także w zakresie refundacji wywozowych produktów rolnych, w braku sektorowych przepisów wspólnotowych przewidujących krótszy, ale nie niższy niż 3 lata okres przedawnienia, lub ustawodawstwa krajowego ustalającego dłuższy okres przedawnienia.
- 2) Art. 3 ust. 1 trzeci akapit rozporządzenia nr 2988/95 winien być interpretowany w taki sposób, aby zawiadomienie danego przedsiębiorstwa o kontroli celnej nie stanowiło aktu odnoszącego się do śledztwa lub postępowania w sprawie nieprawidłowości powodującego przerwanie biegu przedawnienia, o którym mowa w ust. 1 pierwszy akapit tego artykułu chyba, że działania, których dotyczą zarzuty nieprawidłowości, zostały wystarczająco szczegółowo przedstawione w tym zawiadomieniu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 289 z 23.11.2002.

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwszej izby)

z dnia 24 czerwca 2004 r.

w sprawie C-350/02, Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Holandii ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa — Przetwarzanie danych osobowych i ochrona życia prywatnego w sektorze telekomunikacji — Art. 6 i 9 dyrektywy 97/66/WE — Konieczność precyzyjnej identyfikacji zarzutów w uzasadnionej opinii)

(2004/C 201/07)

(Język postępowania: niderlandzki)

(Tłumaczenie robocze; tłumaczenie ostateczne zostanie opublikowane w „Zbiorze Orzeczeń Trybunału”)

W sprawie C-350/02, Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: M. Shotton oraz W. Wils) przeciwko Królestwu Holandii (pełnomocnik: S. Terstal), mającej za przedmiot żądanie stwierdzenia, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych, koniecznych dla przetransponowania do prawa krajowego art. 6 i 9 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 97/66/WE z dnia 15 grudnia 1997 r. w sprawie przetwarzania danych osobowych i ochrony życia prywatnego w sektorze telekomunikacji (Dz. U. L 24 z 1998 r., str. 1), a w każdym razie nie komunikując tych przepisów Komisji, Królestwo Holandii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy Traktatu WE, Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann, prezes izby, A. La Pergola i S. von Bahr, R. Silva de Lapuerta i K. Lenaerts (sprawozdawca), sędziowie, sekretarz: M.-F. Contet, główny administrator, wydał w dniu 24 czerwca 2004 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) Transponując w sposób niekompletny art. 6 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 97/66/WE z dnia 15 grudnia 1997 r. w sprawie przetwarzania danych osobowych i ochrony życia prywatnego w sektorze telekomunikacji w zakresie, w jakim, z jednej strony, art. 11.5 ust. 1 Wet houdende regels inzake de telecommunicatie (Telecommunicatiewet) odsyła do ogólnego przepisu wykonawczego, który nie został komunikowany Komisji Wspólnot Europejskich oraz, z drugiej strony, w zakresie, w jakim powołane w art. 11.5 ust. 3 de la Telecommunicatiewet przepisy wykonawcze nie zostały komunikowane Komisji, jak również transponując w sposób niekompletny art. 9 powyższej dyrektywy, Królestwo Holandii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy tej dyrektywy.